

passats s'han preocupat de la vella Institució barcelonina i que potser s'ha tingut més en compte la salvació de les ànimes que les necessitats corporals del pròxim.

No puc creure que una mala administració sigui la causa del seu estat econòmic. Només cal fullejar les planes de l'"Anuari" i veure els noms de les persones que l'han administrat. Totes elles són d'una màxima honorabilitat i totes hauran procurat, sens dubte, per al bon manteniment i prosperitat de la Institució.

Desconec el seu funcionament i la seva organització interna; per tant no puc fer-ne la seva crítica. L'únic que, tal volta, pot produir deficiències administratives, és l'actuació breu dels seus administradors. Dos d'ells són nomenats pel Capítol Catedral i els altres dos per l'Ajuntament de la ciutat. La permanència dels dos Canonges a la Junta és, potser, més constant que les dels dos ciutadans honorats que l'Ajuntament designa. El seu càrrec dura dos anys i algunes vegades són reelegits. Així i tot, encara que cuidin quatre anys de l'Hospital, quan comencen a conèixer la Casa i s'hi han aficionat, han d'ésser substituïts i deixar el lloc per a un altre que al cap de dos anys o màxim de quatre anys haurà de fer el mateix. Segueixen per regla general aquests dos ciutadans honorats els alts i baixos de la política. No busca l'Ajuntament l'home entès en hospitals o en coses benèfiques, no.

Segons el color polític dominant a l'Ajuntament, el ciutadà honorat elegit per a Administrador de Santa Creu, és conservador, és liberal, és republicà, és catalanista. Rares vegades l'home idoni, rares vegades, l'home ideal per a una administració tan important i tan complicada.

I ara, senyors, anem a l'estadística. Quants malalts pot hospitalitzar Santa Creu? Segons l'Anuari de referència, el dia 1.er de gener de 1923 la seva població era de 633 malalts. Pot hostatjar-ne major número? Fent un esforç és de creure que pot tenir en les seves sales fins a cent malalts més. Fixem, doncs, en 700, el número de llits que pot movilitzar Santa Creu.

Hi ha qui pensa que serà una de les solucions del problema hospitalari el trasllat de l'actual Hospital de Santa Creu al lloc on s'aixequen ja alguns pabellons del de Sant Pau.

Això és senzillament una illusió. Quan el nou Hospital sigui acabat, ha de desaparèixer l'actual, i, si 700 malalts té l'Hospital d'avui, 700 malalts tindrà l'Hospital de demà. Es qüestió de capacitat i de diners. Si una i altres no augmen-

ten considerablement, el problema de Santa Creu quedarà reduït a una simple transferència de malalts.

Quan l'Estat va acordar construir l'Hospital Clínic per a la Facultat de Medicina, tothom va creure, ateses les proporcions que se li donaren, que no solament serviria per alleugerir la població hospitalària de Santa Creu, sinó que seria un gran pas per a la solució del magne problema de l'hospitalització. Malgrat aquestes proporcions que permeten una cabuda de 700 malalts, tampoc s'ha pogut aconseguir aquest ideal. I és natural que sigui així.

Què són per Barcelona, ciutat d'un milió d'ànimes, 1.400 llits hospitalaris? Afegim-li els que pugui tenir l'Hospital del Sagrat Cor i algun altre petit hospital per a nens, l'Hospital de la Magdalena i el d'Infecciosos, i estirant-ho molt, potser arribarem a 1.800 o 2.000 llits. I torno a exclamar, què són per Barcelona, ciutat d'un milió d'ànimes, 1.800 o 2.000 llits hospitalaris?

Al cap de divuit anys d'obert el Clínic, resulta d'actualitat el que escrivia el primer president de la seva Junta Administrativa, l'illustre Dr. D. Antoni Morales Pérez: "Llamaba la atención el lamentable descuido que existía en Barcelona en todo lo referente a Hospitales. Médicos extranjeros que visitaban nuestra ciudad, quedaban tristemente impresionados al ver que una población, tan extensa y tan hermosa como la nuestra, sólo contaba con un viejo hospital, instituido en los pasados siglos, cuando sólo tenía la urbe una décima parte de habitantes de los que hoy cuenta. Muchos enfermos no tenían cabida en el establecimiento, especialmente en épocas en las que, como sucede en invierno, el número aumenta necesariamente. Era muy triste tener que presenciar un desfile de moribundos en el patio del Hospital, que, si impulsados por la miseria iban al benéfico Asilo en busca del calor que no encontraban en su hogar, privado de todo recurso, la esperanza se trocaba en el más cruel de los engaños, al ver que no existía vacante alguna. Quedaba siempre un remanente pasivo, en el que la muerte encontraba su más terrible y segura cosecha."

Ara es poden repetir les mateixes paraules, aplicant-les a Santa Creu i al Clínic. Cada dia es pot contemplar aquell *desfile de moribundos* de què ens parlava el Dr. Morales. Cada dia, a Santa Creu i al Clínic, es repeteixen, en les seves respectives Comissaries d'entrades, les mateixes fatídiques paraules: *no hi ha lit*.